

Ar mīlestību un uzticību līdz zelta kāzām

Aprīli un maijā Livānu novada dome godināja trīs laulātos pārus, kas nosvinējuši nozīmīgu savas laulības jubileju — 50 kopdzīves gadus jeb zelta kāzas.

Marija un Vladimirs JANČUKI savu mūžu saistījuši ar Livāniem pirms vairāk nekā 50 gadiem. Vladimirs daudzi livānieši atceras gan kā Livānu mežniecības un ugunsdzēsības dienesta darbinieku, gan kā lielisku dārznieku, kura audzētos tomātu stādus daudzi audzēja savos mazdārzos. Marija nākusi no Sunākstes puses. Sākumā strādājusi Livānu mežniecībā — tur svinētas arī abu kāzas —, vēlāk — Livānu maizes ceptuvē. Mūža laikā daudz strādāts, bērnu audzināšana apvienota ar māiņu darbu, kas nebija viegli. Ar lielu rūpību tiek kopta sava māja, kur vienmēr zied puķes. Tās priecē arī garāmgājējus, jo pat žoga ārpusē vienmēr kuplo krāšņu ziedu klājiens.

Dzīvesbiedri izaudzinājuši meitu Jeļenu un dēlu Genādiju, kuri dāvājuši trīs mazbērņus — Ilzi, Anastasiju un Vitāliju. Meita Jeļena dzīvo Daugavpilī un strādā par mūzikas skolotāju. Viņa ar labu vārdu piemin savu kādreizējo Livānu mūzikas skolu, bet īpaši — savu skolotāju Ritu Raubišku, kas ievadīja mūzikas pasaulē. Par vecākiem viņa teic tikai atzinīgus vārdus, — mamma ar tēti vienmēr darījuši visu, lai nodrošinātu un izskolotu bērnus. Vecāki ieaudzināja darba tikumu, atbildību un arī prasmi runāt skaidrā latviešu valodā. Ubarglīci, netālu no vecāku būvētās mājas dzīvoja draudzene, kuras mājās runāja tikai latviski, tādēļ arī Jeļena iemācījās tekoši runāt valsts valodā, un par to ir priecīga un pateicīga. Abi mammai ļoti patīkams

● Marija un Vladimirs Jančuki.

□□□
Irēna un Ivans KVAŠUKI iepazinušies tolaik modernā veidā — ar vēstulju palīdzību (līdzīgi kā mūsdienās daudzi iepazīstas internetā). Tas noteikti bija liktenis, kas abus saveida kopā. Kāda puīša vēstule, rakstīta no armijas citai meitenei, kļūdaini nonāca pie Irēnas. Pūloties atrast vēstules autoru, liktenīgas nejaušības rezultātā iznācis sazināties ar Ivanu, kurš dienēja tajā pašā armijas daļā. Tā sarakstījušies veselus trīs gadus, bet pēc Ivana demobilizācijas satikušies. Staciņa abi viens otru uzreiz pazinusi un viens otram iepatikušies.

Laulību reģistrējuši 1964. gada 26. aprīlī. Pēc kāzām vairākus gadus dzīvojuši Ukrainā, bet uz Livāniem pārcēlušies 1977. gadā dzīvokļu maiņas rezultātā. Dzīvojot Ukrainā, es skumu pēc Latvijas. Kad nomira viņa māte, un vīram Ukrainā vairs nebija tuvu radnieku, samainījāmies ar dzīvokliem un nārcēlāmies uz ša-

dzus gadus dzīvojuši pie savas tantes un mācījusies Jēkabpils rajonā. Ivans dzimis un uzaudzis Ukrainā. Abu laulāto bērnība nav bijusi viegla. Irēna agri zaudēja māti, kura saņemta gūstā, aizvesta uz nometni Vācijā un pazudusi bez vēsts. Savukārt Ivans audzis bez tēva. Laulātie stāsta, ka pieraduši cīnīties paši saviem spēkiem un priecāties par to mazumiņu, kas ir. Varbūt tieši tāpēc arī tik labi prot novērtēt viens otra laipno attieksmi un nodzīvot kopā tik ilgas gadus. «Es Irēnai savulaik apsolīju, ka nekad nepameišu un nepiekrāpšu. Savu solījumu esmu turējis,» saka Ivans.

□□□
Viktorija un Alberts RUDZĀTI apprecējušies 1964. gada 5. maijā. Viņi abi nāk no Latgales. Alberts dzimis un audzis Daugavpils pusē. Kad viņš vēl bija mazs, zēna tēvu padomju režīms atzina par «tautas ienaidnieku» un notiesāja uz nāvi. Alberts un abi viņa brāļi palika bez tēva un

● Irēna un Ivans Kvaški.

● Viktorija un Alberts Rudzāti.

darbu stikla fabrikā.

Viktorija nākusi no Zilupes. Livānos viņa nokļuvusi, kad nosūtīta praksē — darbam veikālā. Sastapusi labus cilvēkus, kas atbalstījuši un devuši pajumti. Tā arī palikusi pilsētā un vairākus gadus nostrādājusi nar nārdeuā

palīdzēt un pavadīt uz mājām.

Pēc apprecēšanās arī Viktorija sāka strādāt fabrikā. Abi laulātie šajā rūpnīcā nostrādājuši ilgas gadus, Viktorija — 24, bet Alberts — 35, un saņēmuši medaļas «Darba veterāns». Abi zelta inžinieri aktīvi interesējas nar

nekādas atlaides nedeļa.

Jeļena ļoti atzinīgus vārdus velta Līvānu 2. vidusskolai un vakara (maiņu) vidusskolai, priecājas par Līvānu pilsētas sakopību, par daudzajiem kultūras pasākumiem, vienmēr pārdomātajiem pilsētas svētkiem.

jieni, stāsta Irēna. Pēc atbraukšanas viņa daudzus gadus strādājusi Līvānu stikla fabrikā, bet Ivans — gan stikla fabrikā, gan ķieģeļu rūpnīcā. Laulībā dzimuši divi dēli, ir divi jau astoņpadsmitgadīgi mazdēli — dviņi.

Irēna dzimusi Rīgā, bet daudzu lielu daļu no dzīves viņus sauca par «tautas ienaidnieku» bērniem. Tas ir paradokss, bet dienēt mani aizsūtīja uz Sibīriju netālu no tās vietas, kur tika nošauts mans tēvs, ar rūgtumu stāsta Alberts. Pēc armijas viņš atbrauca uz Līvāniem un uzsāka

ju. Arī savu nākamo vīru Viktoru sastapusi, pateicoties darbam. Katru dienu pēc veikala slēgšanas Viktorijai bija jāaizver veikala loga smagie koka slēgi. Kādā reizē to izdarīt palīdzējis Alberts, kas tobrīd gājis garām. Pēc tam viņš sācis nākt katru vakaru,

notikumiem valstī, par politiku, viņiem par visu ir savs viedoklis, ik reizi piedalās vēlēšanās. Klausoties laulāto stāstījumu par savu dzīvi, top skaidrs, ka viņi ir īsti Latvijas patrioti un aktīvi pilsoņi, ko ne vien vārdos, bet arī darbos ir daudzkārt apliecinājuši.